

[Ivar Nørgaard.]

man gået tilbage i forhold til, hvad vi foreslog. Man har ikke villet gennemføre eller sætte fart i arbejdet med stillingsbeskrivelser, analyser af funktionerne i det offentlige, og det har bl. a. medført, at man fremkommer med forslag om nye stillinger til akademikere på overenskomstområdet, uden at man har analyseret nødvendigheden af, at det skal være akademikere. Når man sidder i lønningrådet og skal tage stilling til disse ting, er man fuldstændig afskåret fra på det foreliggende grundlag at vurdere, om det er nødvendigt at bruge akademikere på områder, hvor man ud fra en normal betragtning skulle tro at man kunne anvende ikke-akademisk arbejdskraft. Det skulle da i hvert fald helst gå den vej, at vi byggede et system op, hvorved vi flyttede arbejdet fra akademisk arbejdskraft over til ikke-akademisk arbejdskraft; men vi ser altså ikke nogen systematisk indsats på dette felt. Jeg synes derfor, at det må være på sin plads at bede den minister, der nu er ansvarlig for administrationsrådets arbejde, nemlig arbejdsministeren, om at tilkendegive over for tinget, hvorvidt han har nogen planer om ændringer i administrationsrådets arbejde. Jeg synes, det er interessant at vide, om økonomiministeren og finansministeren har nogen planer om, hvordan man skal koordinere arbejdet med stillingsvurderinger og kontrol med anmeldelsen af personalet, og hvordan man kan samordne dette arbejde med administrationsrådets arbejde. Hvis det ikke sker, er det 100 pct. sikkert, at den prognose, som det økonomiske sekretariat har afgivet i sidste del af den økonomiske årsoversigt, den vil holde, altså at vi kommer til at anvende 80.000 mand mere de næste 5 år i den offentlige administration — og det er mere end den naturlige tilgang af arbejdskraft på det danske arbejdsmarked.

Kjeld Olesen: Vi har tidligere i denne sal haft en debat om de berømmelige 125 mill. kr.s besparelse på forsåret. Vi ved nu, at det, man i det kommende år regner med, er en forhøjelse af de samlede forsvarsudgifter på ca. 365 mill. kr. Man har specificeret det ud: der er tale om 160 mill. kr. til pris- og lønstigninger i henhold til ordningen; der er tale om regulering for 20 mill. kr. på en

række poster; der er materielanskaffelser på ca. 60 mill. kr., og så er der beløbet på 125 mill. kr. derudover; det giver de 360-365 mill. kr. Jeg vil blot slå fast endnu en gang, at disse 125 mill. kr. altså vender tilbage med fuld styrke. Denne lidet imponerende besparelse har forbindelse med regeringens besynderlige fremgangsmåde lige efter regeringsdannelsen, og alt i alt førte det hele til de forhandlinger om en ny forsvarsordning, som nu er i gang.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at slå et par enkelte kendsgerninger fast. For det første den, at den tidligere regering i oktober 1967 bebudede en revision af forsvarsloven. Valget, der kom, og det, der skete, forhindrede, at man kunne få dette klaret.

Dernæst brød den nye regering som sin første handling, jeg kan vist godt sige på uhørt vis, forudsætningerne for et forlig, som gik helt tilbage til 1960. Det var ikke besparelsesbeløbet, det drejede sig om; men måden, man benyttede, var et klart tillidsbrud på dette forlig, det første tillidsbrud siden forligets indgåelse i 1960. Jeg tror, at det ikke kan siges tilstrækkelig tydeligt, at et forsvarsforlig må bygge på tillid, ellers er det intet værd. Hertil kommer så, at vi nærede frygt for, at der ikke var den tilstrækkelige vilje til en virkelig reform.

Alt i alt førte det til, at vi fandt forudsætningerne for forliget kuldkastede og erklærede, at vi betragtede os som frigjort fra forliget. Vi efterlyste adskillige gange et forslag til en ny forsvarsordning, fordi vi var klar over, at det ville tage tid at få gennemarbejdet materialet til en sådan ny forsvarslov. Derfor sagde vi: lad os komme i gang så hurtigt som overhovedet muligt. Bl. a. socialdemokratiets formand pressede på i et par henvendelser til statsministeren.

Da forslaget så kom, opdagede vi til vor forbavselse, at det stort set var en afskrift af den gældende lov; bortset fra ledelsesstrukturen; det havde intet med en reform at gøre. Jeg går ud fra, at det var det, der fik forsvarsministeren til under første behandling at udtale, at der var meget at snakke om, inden vi kom til tredje behandling, og det faktisk var et kommissionsarbejde, man skulle i gang med. Vi har så siden haft udvalgsarbejdet.

Nu kan man spørge: har socialdemokra-